

Pääkirjoitus

päätoimittaja Eija-Liisa Rautiainen

Lopuillaan on hyvin poikkeuksellinen vuosi. Suomi on pärjännyt pandemia-aikana olosuhteisiin nähden hyvin. Esiin on noussut suomalaisen kulttuurin myönteisiä puolia. Noudatamme sääntöjä ja selkeitä ohjeita ja olemme valmiit toimimaan, jotta meidän kaikkien turvallisuus on kunnossa. Osaamme viettää aikaa omissa oloissamme ja nautimmekin siitä. Viihdymme luonnossa ja löydämme lohtua ja virkistystä metsissämme liikkumalla. Osaamme ja olemme opetelleet käyttämään teknologiaa työssämme. Kaikki tämä on tehnyt sosiaalisen etäisyyden pitämisen toisiimme meille mahdollisemmaksi kuin ihmisille toisenlaisissa kulttuureissa.

Toisaalta ainakin itse olen havahtunut myös suomalaisen kulttuurin käänttöpuoleen. Muistan, kun tv-uutisissa haastateltiin espanjalaisia nuoria, jotka kertoivat olevansa huolissaan siitä, etteivät tartuttaisi koronaa kotonaan asuviin isovanhempiinsa. Jäin miettimään, kuinkahan monen suomalaisen nuoren kotona asuu isovanhempia. Luultavasti aika harvan. Suomalaiset vanhuksat asuvat pääosin yksin tai vanhuksenhoidon yksiköissä. Näin he ovat turvassa, mutta toisaalta syrjässä.

Olemme tottuneet siihen, että yhteiskunta järjestää palvelut apua tarvitseville. Olen aina arvostanut tätäkin puolta suomalaisessa yhteiskunnassa ja arvostan edelleen. Koronaepidemia on kuitenkin saanut minut pohtimaan asian käänttöpuolta; etäännyttävätkö yhteiskunnan tarjoamat palvelut meidät toisistamme? Miten löytäisimme yhteisöllisyyttä, jossa harvempien tarvitsisi olla yksin? Miten perheen ja suvun eri-ikäiset ja -kuntoiset jäsenet olisivat tiiviimmin osa arkeamme? Tätä pohdin juuri kulttuurisella tasolla, en yksittäisten ihmisten elämänvalintojen ja olosuhteiden näkökulmasta. Yksinäisyys yhteiskunnallisena ongelmana on mm. joulun aikaan monien meidän mielessä.

Meillä kaikilla on omat keinomme jaksaa edelleen jatkuvien rajoitusten kanssa. Toisia helpottaa ajatus siitä, että kohta tämä on ohi, kunhan vielä hetken näitä poikkeusoloja jaksaa. Toiset taas suhtautuvat niin, että arki on toistaiseksi tätä eikä tarkkaa tietoa elämän normalisoitumisesta ole. Ehkä tärkeää onkin hyvän löytäminen tämänhetkisestä arjesta. Toisaalta lohtua voi tuoda tulevista matkoista ja juhlista haaveileminen tai elämänmuutoksen suunnittelu; enemmän aikaa perheelle ja läheisille, vähemmän töitä tai työtä eri tavoin kuin aikaisemmin. Me ihmiset olemme sinnikkäitä ja löydämme keinoja selviytyä, senkin korona on meille taas kerran opettanut.

Tässä lehdessä jatkuu etätyöskentelyn teemojen pohtiminen, tällä kertaa suhteessa väkivaltatyöhön. **Arlene Veteren ja Juha Metelisen** artikkelissa pohditaan niitä erityiskysymyksiä, joita etänä työskentely tuo, kun on pohdittava työskentelyn turvallisuutta. Lehden toisessa artikkelissa **Asta Suomi** esittelee uudentyyppistä yhteistyötä, jota perheterapeutit ovat tehneet maaseudulla tilavierailujen muodossa. Vertaisarviointiprosessien vuoksi lehden kolmannen artikkelin ilmestyminen siirtyi ensi vuoteen. Silloin tiedossa on useampikin vertaisarvioitu artikkeli. Tässä lehdessä esitellään myös kaksi tuoretta perheterapian kannalta kiinnostavaa uutta väitöskirjaa, niihin kannattaa tutustua tarkemmin. Perhe- ja pariterapialehden ensimmäinen vuosi verkkolehtenä on päättymässä. Toivon, että mahdollisimman monet lukijat ovat ottaneet lehden uuden muodon omakseen.

Toivotan kaikille teille lukijoillemme toivontäyteistä ja hyvää uutta vuotta!

